

Možná je všechno jinak

DAVID KUFA

David Kufa

MOŽNÁ JE VŠECHNO JINAK

Copyright

Autor: David Kufa

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-68-5 (ePub)

978-80-87976-69-2 (mobipocket)

978-80-87976-70-8 (pdf)

Věnováno Karolině

**Jak žít navzdory absenci smyslu
(a možná si to i užít)**

SETKÁNÍ V PARKU	7
JAK JE TO SNADNÉ	10
TÝDEN MÓDY	11
LAURA	13
ABSENCI SMYSLU CÍTÍ TEN, KDO NĚJAKÝ HLEDÁ	22
KNIHA O ROBERTOVI ZAČÍNÁ	29
CAFÉ DE FLORE	37
VĚC MŮŽEŠ VŽDYCKY HÁJIT ZE DVOU STRAN	42
SAMOTA A ŠÍLENSTVÍ	47
CESTA	52
NÁVRAT	57
ZAHRADA	59
LITERATURA	61

SETKÁNÍ V PARKU

Norbert seděl u stolu a snažil se psát. Nebyl schopen se soustředit. Právě mu nečekaně zavolala Simona. Vzpomněl si na jejich seznámení. Už tehdy, hned na začátku, si mohl všimnout, jak se každý dívají na svět úplně jinak. Potkali se v parku. Ona si ho spletla s někým jiným. Měla domluvené rande naslepo. Byla předtím dlouho bez přítele. Dva měsíce a kousek. Už nemohla vydržet být sama. Přesněji řečeno být sama se sebou. Někteří lidé mají problém vydržet sami se sebou déle než pár minut. Tak se neustále obklopují lidmi a činnostmi, aby na sebe mohli zapomenout. Ten bzukot kolem nich, neustálá akce, dokážou na čas přehlušit to nesnesitelné ticho a prázdno uvnitř. Takových lidí už potkal spoustu. Jen málokdy se mu podařilo setkat se s někým jiným. A když ano, tak to většinou nepoznal.

Hned, jak ho spatřila, vydala se rychlým krokem k lavičce, na níž seděl a četl. Zdvihl oči a podíval se na ni. Líbila se mu, byla krásná. Řekla smluvené heslo:

„Dobrý den, copak to čtete za knihu? To je zajímavé, dnes už téměř vůbec nikdo nečte. To je podivný svět, vidíte?“

Nemohl věřit vlastním ušima. Je to vůbec možné? Nádherná šťabajzna a ještě k tomu, zdá se, chytrá a sečtělá. Takových na světě není mnoho. Nezdá se mu to? To, že oslovila právě jeho, ho vůbec nepřekvapilo. Nedostatek sebevědomí nebyl jeho největší problém.

„Molloy,“ odpověděl.

Podívala se na něj překvapeným pohledem. Nejistě a se špatně skrývanou nadějí v hlase zopakovala:

„To je ale podivný svět, vidíte?“

„No nevím, ani bych neřekl. Proč myslíte?“

Dívka se zatvářila zmateně a v hlavě jí vířily myšlenky. Že by to nakonec nebyl on? Ale je hezký. I když čte knížky. To bych určitě zvládla. Kvůli mně toho nechá. Bude muset. Co když ten, se kterým jsem se měla seznámit, je tamten šereda naproti. Panebože. To je zjev. A taky má knížku. To bude určitě on. Copak se všichni zbláznili nebo co? Sedí v parku a čtou si. To je opravdu divný svět.

„Ale, to máte jedno. Neměl byste chut' zajít na skleničku?“

Skončili v jedné kavárně hned naproti přes ulici. Ted' když si na to vzpomněl, musel se smát. Byla to podivná ironie. Dívka bez jakéhokoli zájmu o cokoli jiného než nákupy, společenské rubriky a povrchní večírky ho sbalí na

větu o tom, že už dnes nikdo nečte. Větu, kterou by si on sám nechal vytesat na hrob. Bylo to jenom vtipně vymyšlené smluvené heslo, na které měl ten, který na Simonu čekal, zareagovat větou v podobném duchu, rozhořčujíc se nad literární pokleslostí dnešního světa. Skutečnost, že takovou větu podsunul zrovna té povrchní krásce, ukazovala na svérázný styl humoru toho, kdo za celou tou schůzkou naslepo stál.

Se Simonou se v kavárně překvapivě dobře bavil. Zřejmě na tom měl velký podíl její vzhled, i když si to nepřipouštěl. Byla opravdu nádherná, je proto otázkou, jestli by se tak dobře bavil i s dívkou, která by byla stejná jako Simona, jen ošklivější. Povídali si především o svých předchozích vztazích. Přesněji řečeno ona mluvila o svých vztazích a on to jen předstíral. Ve skutečnosti používal směs malého množství pravdy, ale hlavně výmyslů, fantazie a jakési smutné ironie a zásoboval ji příběhy ze svého života, které s realitou neměly mnoho společného. Byl to jeho způsob, jak se chránit před světem. Zároveň dobrý způsob, jak zapůsobit na ženy. Mohl si díky své fantazii skutečnost přibarvovat vždy tím způsobem, který, jak se domníval, by mohl nejlépe zapůsobit na tu, se kterou právě hovořil. Dlužno říci, že mu to často vycházelo.

Simoně bylo devatenáct let. Měla za sebou jeden vážnější vztah, několik krátkodobých sexuálních známostí a aférku se svým učitelem ještě na základní škole v době, kdy jí bylo čerstvě patnáct. Povídali si v té kavárně pozdě do večera a přerušila je až servírka, která jim přišla říct, že už zavírají. Norbertovi se zoufale líbila. Úplně z ní šlel. Poznal už mnoho žen, ale Simona byla zdaleka nejhezčí. Měl pocit, že se zamiloval. Skončili v jejím bytě a nutno říci, že tak báječný sex už dlouho nezažil. Její mladé pružné tělo ho uvádělo v extázi. Také Simoně se Norbert líbil. Říkala si, že i když to není ten, se kterým měla původně domluvenou schůzku, že je celkem pohledný a přišel jí i něčím zajímavý. Ještě nebyla schopná říci čím.

Norbert zatřásl hlavou, aby zaplašil myšlenky, které mu znovu, jako už tolikrát předtím, bránily v psaní. Bylo to otravné. Hlavou mu neustále vířily nejrůznější nápady, teorie, ale i úplné nesmysly. Někdy ho to přivádělo téměř k šílenství. V takových stavech říkal, jak by bylo příjemné, být prostým farmářem nebo sportovcem, neřešit ty věčné otázky lidstva a být prostě šťastný s tím, co má. Vidět ten svůj balon nebo hlávkou zelí a jako svůj jediný cíl mít to, jak ho dopravit do branky soupeře (v prvním případě) nebo jak ji sklidit v ten správný okamžik (v případě druhém).

Pracoval na své nové knize. Vždy, když psal něco nového, si připadal stejně, jako když kdysi začínal. Stejná beznaděť že už ho nic zajímavého nenapadne a že se měl raději stát filmovým režisérem, jak si to přál jeho otec. Nicméně nápad se stejně nakonec objevil a Norbert ho vykreslil svým „originálním slovosledem“, jak napsal jeden literární kritik, tak, že se zmíněná kniha většinou objevila mezi nejprodávanějšími tituly na trhu. Při psaní knih

využíval hojně toho, co v životě prožil. Jeho rodina a přátelé se v těch knihách poznávali a často mu to vyčítali. Těm výčítkám nikdy nerozuměl. Zdálo se mu, že by mu měli být spíše vděční, když jim tím, že je vyobrazil ve svém příběhu, svým způsobem daroval nesmrtelnost. To byl jeden z mnoha konfliktů, které byly mezi Norbertem a okolním světem. Domníval se, že život sám nabízí tolik zajímavých příběhů, že se jim nevyrovná ani ta největší básniřská fantazie.

Přemýšlel nad tím, co mu před chvílí řekla po telefonu Simona. Nechtěl ji ztratit. Byl ochotný udělat to, co po něm chtěla? Stejně neměl moc na výběr.

„Norberte, v poslední době jsem o nás hodně přemýšlela. Už to není jako dřív. Mám tě ráda, ale musíme si dát na čas pauzu. Chvíli se teď nebudeme vídat. A nevím, jestli to ještě někdy bude jako dřív. Jsem z toho sama zmatená. Promiň.“

Bylo jasné, že se něco stalo. Byl to pro něj šok. Do té doby se vztah mezi nimi zdál být přímo idylický. Možná až příliš. Ale Norbert byl šťastný. Nejšťastnější ve svém životě. Zdálo se mu, že našel ženu svých snů. Kdykoli byli spolu, a to bývalo poslední dobou velmi často, měl pocit, jako by se vznášel. Celý jeho předchozí život mu připadal šedý a nevýrazný. Neustále vymýšlel, co by spolu mohli dělat a ona to nadšeně přijímala. Byl to vášnivý vztah. Teď ale přišla studená sprcha. Byl zmatený. Přemýšlel, co udělal nebo řekl špatně. Simona po něm evidentně chtěla, aby se změnil. Aby s ní začal žít život, který ona považovala za správný. To znamená večírky, kluby a nákupy. Nic, co by ho alespoň trochu zajímalo. Ale ona tím žila. Norbert si uvědomil, že od doby, kdy ji poznal, se výrazně změnilo jeho chování i myšlení. Už nežil jako dřív, kdy se jeho nálada měnila jako na houpačce – chvíli byl na vrcholu blaha, aby ještě ten samý den propadl té nejhlubší depresi. Se Simonou to bylo jiné. Podvědomě se kvůli ní snažil tvářit, že je bez problémů. Ze začátku, několik týdnů po tom, co se náhodně poznali v parku, se spolu nebavili o ničem jiném než o tom, jak jsou rádi, že se našli, o svém náhodném seznámení a o minulých vztazích. Hodně srovnávali. A oba zjistili, že našli toho pravého. Byl si jistý, že ho milovala. O to větší bylo jeho překvapení, když mu teď zavolala, že se s ním chce rozejít. Položil hlavu do dlaní a na jeho tváři se po mnoha letech objevily slzy.

JAK JE TO SNADNÉ

Simona se opírala o pult luxusního butiku v centru města. Bylo brzké odpoledne, a to se zákazníci nikdy moc nehrnou. Měla v hlavě zmatek. Zrovna zavolala svému příteli, že si musejí dát pauzu. Myslela si, že má Norberta ráda, ale poslední dobou už to nebylo jako dřív, kdy se poznali. To se jí vše zdálo hezčí. Aby ne, léto bylo v plném proudu a svět přímo zářil barvami. Byla to pro ni láska na první pohled. Teď je ale podzim. A ona podzim z duše nenáviděla. Zima, sychravo a mlhy. Brr! Nejlépe to strávit v obchodním centru na nákupech. Anebo rovnou odjet někam na jih za teplem. Ale na to jsou třeba peníze, a těch nemá nazbyt. V tom by jí ale mohl pomoci Petr. Poznala ho na módní přehlídce v centru města. Hrál hokej za Spartu a díky tomu vydělával neskutečné peníze. To Simoně imponovalo. Vždycky kamarádkám tvrdila, že peníze ji na mužích vůbec nezajímají. Nebyla to ale tak úplně pravda. Už jsou to skoro tři týdny, ale na ten den nikdy nezapomene. Nejdříve ji vzal na oběd, na sushi a objednal pro každého to nejdražší menu, na které by ona sama vydělávala týden. A byl tak zábavný! Ne že by Norbert nebyl, ale začínala to být trochu nuda. Petr vykládal spousty historek o slavných lidech, o těch celebritách, o kterých dosud četla jen v novinách. A on je všechny znal a mluvil o nich jakoby nic. Dokonce jí slíbil, že ji seznámí s tím slavným zpěvákem Sykem. Usmála se na něj a pohladila ho po rameni. V tu chvíli Petr věděl, že je jeho. Nesměl to ale uspěchat. Po cestě se zastavili v jednom obchodě a on jí, jen tak mimochodem, koupil značkové boty. Simona namítala, že to nemůže přijmout, ale ráda se nechala přesvědčit.

Večer ji potom vzal do Buggy's baru, kde měli se spoluhráči k dispozici VIP salonek. Celý večer byla jako ve snu, všude kolem známé osobnosti a na ni se dívali, jako by byla někdo – byla tu přece s tím slavným hokejistou Petrem. Není divu, že nakonec, když ji odvázel domů, nechala ho, aby zůstal přes noc.

TÝDEN MÓDY

Naneštěstí pro Norberta se i po rozchodu musel se Simonou vídat. A to pro něj vůbec nebylo lehké. Ač si to většinou nepřipouštěl, jeho cynická maska nebyla skutečná. Ve skutečnosti byl spíš až přecitlivělý. Proto vůbec neoceníl skutečnost, že ji na nadcházejícím Fashion weeku vídal každý den. Byl pozvaný jako člen poroty, zástupce světa celebrit. Simona to se svým butikem z Pařížské měla jen kousek a jeho majitelka letos dostala příležitost tam vystavovat. Potkali se u sushi.

„Jé, nazdar, co tady děláš?“

Rozhodl se nedat najevo, že se trápí.

„Ahoj, no víš, jak jsem začal uvádět tu televizní talk show, vzpomínáš? Říkal jsem ti o tom na tom výletě tehdy ve skalách.“

Zaskřípal zuby.

„Jo jasně, tam byla pěkná zima.“

„Hm, myslel jsem, že se ti tam líbilo. No tak hned po prvním díle si mě celkem začaly všimát některé noviny. Nevím, jestli je čteš, Blesk a tak.“

„Párkrát jsem je viděla. Vždycky třeba v tramvaji, když to někdo čte, tak se mu dívám přes rameno. Zrovna včera jsem tam viděla tvoji fotku. Hned nad tebou byl ten slavný hokejista, Petr.“

„Tys jela včera tramvají?“

„Ne, jak tě to napadlo?“

„To máš jedno. Od té doby jsem víc vidět, tak mě pozvali i sem, dělám v porotě. Líbilo se jim moje sáčko.“

Simoně zazářily oči.

„Fakt v porotě? To je bomba. My tu se šéfkou vystavujeme. Hlavní přehlídku máme ve středu.“

„Už někoho máš? Vrať se ke mně, Simo, strašně mi chybíš!“

„Počkej, tak pojďme za roh nebo nás někdo uslyší a já si o tobě a tvých výlevech zítra přečtu v novinách.“

Zarazila se.

„Teda, když pojedu tramvají.“

Zase ten její neodolatelný nevinný úsměv. Odešli za roh do boční ulice a sedli si na schody.

„Vrať se ke mně, já tě pořád miluju. Nemůžu bez tebe být.“

„Norberte, přestaň. Tohle nikam nevede. Víš, tehdy v parku, když jsem tě poznala. I ty týdny po tom... Cítila jsem k tobě hodně. Lásku. Ale ty ses tak změnil!“

„Jak jsem se mohl změnit, vždyť jsou to čtyři měsíce!“

„Najednou jsi tak... zvažněl. A mě to přestalo bavit. Mám tě pořád svým způsobem ráda. Klidně bychom spolu mohli ještě třeba půl roku, rok být. Ale nikam by to nevedlo. Rozhodla jsem se to radši ukončit hned.“

„Já jsem úplně zoufalý.“

„Dostaneš se z toho. A navíc, já už poznala někoho jiného.“

„Cože? Kdo to je?“

„Jeden kluk od nás. Hraje lakros za místní tým. Kdybys viděl ty jeho ramena.“

Podívala se na něj.

„Promiň. Už radši půjdu.“

A odběhla.

Se sebezapřením absolvoval zbytek Fashion weeku. Kdykoli Simonu spatřil, vzpomínal na to, jaké to bylo, když spolu chodili a představoval si, jaké by to bylo, kdyby se k sobě vrátili. Vlastně o tom nepochyboval. Při své sebestřednosti předpokládal, že jí musí každým dnem začít chybět. Leč Simona si spokojeně užívala nového románu a o návrat nejevila pražádný zájem.